

CERCETĂRI ASUPRA COMPONENTEI IMUNOLOGICE A HIPERSPLENISMULUI

O. Fodor, P. Surianu, F. Barbarino, N. Părău, Ch. Abel

(Medicina internă, 10, 1962)

Trecind în revistă cauzele mult discutate ale hipersplenismului, autorii constată că pe lângă acțiunea ei citolitică și medulo-inhibitoare, splina are un rol important și în procesele imunologice provocate de ea. Rezultatele investigațiilor întreprinse de ei aruncă lumină asupra rolului acestui mecanism. Într-un interval de 5 ani, autorii au urmărit 278 de bolnavi suferind de diferite splenopatii. Pe baza rezultatelor obținute se poate afirma că în tablourile clinice manifestate prin hipersplenism prezența componentei imunologice derivând dintr-o tulburare calitativă a sistemului reticulo-endotelial pare a fi un fenomen evident.

Căutind prezența autoanticorpilor în splenopatiile manifestate prin hipersplenism, autorii au stabilit următoarele:

1) Atît în splenopatiile cu etiologie cunoscută, cît și în cele cu etiologie necunoscută, proporția pozitivității testelor imunologice este considerabilă (din 278 de cazuri în 107). S-a pus în evidență pozitivitate și în acele cazuri izolate de splenopatie în care s-a putut exclude cu certitudine participarea sistemului reticulo-histiocitar, capabil să producă autoanticorpi.

2) La 64 de bolnavi splenectomia efectuată a avut drept rezultat nu numai ameliorarea semnelor hematologice, ci foarte adesea și suprimarea pozitivității testelor imunologice, mai ales atunci cînd examinările de control au fost efectuate la 6 luni după operație. Rezultatele sînt și mai evidente în acele cazuri în care, atît înainte de operație, cît și în timpul operației sau după aceea s-a aplicat un tratament cu

steroizi, inhibându-se astfel hiperplazia sistemului reticulo-endotelial și apariția mecanismului de compensare extrasplenică.

3) În cursul examenelor histologice ale splinei efectuate în hipersplenismul imunologic, s-a observat o înmulțire a celulelor plasmactice pironiuofile imature în cadrul hiperplaziei elementelor reticulo-endoteliale.

4) Examenete imunologice comparative efectuate la 34 de bolnavi au demonstrat că în sângele venei splenice titrul autoanticorpilor a prezentat o creștere apreciabilă. Această creștere nu poate fi atribuită în nici un caz hematiilor distruse din splină,

deoarece și testul Coombs indirect, care semnalează înmulțirea autoanticorpilor de origine serică, a fost pozitiv, concomitent cu testul Coombs direct care trădează formarea unor autoanticorpi de origine globulară. Creșterea conținutului în anticorpi al singelui din vena splenică dobîndește importanța mai ales în cazul splenectomiilor izoiate, deoarece constituie unul dintre indiciile că în hipersplenii sistemul reticulo-histocitar produce anticorpi care duc la hemocitopenie.

I. Birek